

Hoe ik met behulp van Puppystar signaalhond werd.

Amper 7 weken oud stond ik op een vroege zondagmorgen bibberend van de kou en de zenuwen op het trainingsveld in Rijsbergen.

Lekker warm in het dekontje bij mijn baasje gezeten, kreeg ik steeds meer vertrouwen en werd ik nieuwsgierig wat al die andere hondjes aan het doen waren. Al snel mocht ik ook mee doen. Mijn baasje riep: "hier" en omdat ik eigenlijk wel naar mijn dekontje verlangde, liep ik snel naar haar terug. Gelijk kreeg ik wat lekkers. Ik wilde dat wel vaker doen en dat mocht ook.

Ik hoorde zeggen dat ik een goed hondje was, geschikt om een hulphond te worden voor mijn slechthorende baasje.

Eerst leerde mijn baasje en ik om allerlei commando's uit te voeren. Mijn baasje riep bijv. "af" en dan moest ik gaan liggen en kreeg ik wat lekkers. En daar deed ik het voor. Ik huldig het principe: voor wat, hoort wat. Ik deed reuze mijn best en luisterde goed naar mijn baasje en naar Ans en Marlies.

Na een paar maanden kwam een mevrouw (trainer van de stichting signaalhond) op bezoek bij de club. Zij keek wat ik allemaal al kon en hoe Ans en Marlies mij en mijn baasje de oefeningen leerden. Blijkbaar zat dat wel goed.

Vanaf toen kreeg ik oefeningen erbij, die de andere honden niet hoefde te leren.

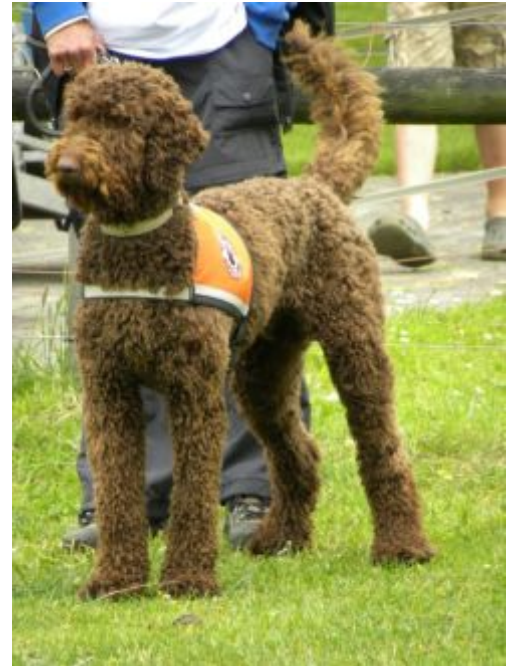
Ik moest mijn baasje leren 'touchen' als er een bepaald geluid klonk en haar dan naar dat geluid toebrengen. En mijn baasje moest dan aan mij vragen wat er was. Wanneer Marlies bijvoorbeeld de naam van mijn baasje riep, moest ik haar waarschuwen met mijn poot. Mijn baasje vroeg dan: "waar?" en ik holde dan snel naar Marlies met mijn baasje.

Moeilijk was het als meerdere leden van de hondenclub mijn baasje gingen roepen: "Anke, Anke". Ik rende me rot om mijn baasje van de een naar de ander te brengen.

Zo leerde ik van alles, zoals:

- mijn baasje naar een aflopende kookwekker te brengen,
- te waarschuwen als mijn baasje haar sleutels laat vallen,
- Mijn baasje naar deur te brengen als de deurbel gaat,
- te waarschuwen als er fietsbel van een achteropkomende fietser klinkt,
- mijn baasje te waarschuwen als er een sms-je binnenkomt of als de telefoon gaat.
- en nog veel meer.

Eigenlijk leerde ik dit alles redelijk vlot, mede omdat ik veel met Ans en vooral Marlies oefende op het veld. Moeilijk vond ik het om niet te schrikken wanneer een paraplu onverwacht voor mij werd opengeklapt. Marlies verzorgde allerlei leuke spelletjes met de paraplu. Gaandeweg overwon ik mijn angst voor dat plofding.

En toen kwam de dag dat ik en mijn baasje op examen moesten. Wij moesten samen laten zien dat we een goed koppel waren en vooral dat ik als de oren van mijn baasje kan fungeren. We slaagden met glans en wimpel. Net 10 maanden oud was ik de jongste gecertificeerde signaalhond.

Elk jaar weer moet ik en mijn baasje op examen. Ik moet laten zien dat ik de goede signalen waarneem en vervolgens mijn baasje waarschuw. En mijn baasje moet laten zien dat zij de juiste reactie naar mij toe toont.

Een paar weken van tevoren oefen ik en mijn baasje met Marlies op het veld van Puppy Star. Marlies kijkt dan of we alles nog goed beheersen en welke oefening eventueel nog bijgeschaafd moet worden.

Waarom ik mijn baasje help??? Voor een brokje natuurlijk.

Maar ook omdat mijn baasje hulp nodig heeft. Ze hoort namelijk niet alles. En als ik haar niet zou waarschuwen, zou het leven maar saai worden. Nu kunnen we gewoon alles doen omdat ik er ben om voor mijn baasje te zorgen.

Mede met de hulp van Puppy Star ben ik signaalhond geworden.

Nog altijd trainen mijn baasje en ik bij Puppy Star. Vooral behendigheid vind ik héél leuk. En omdat de boog niet altijd gespannen kan zijn en het grote veld er wel erg toe uitnodigt, heb ik even lak aan alles en sjees ik het hele veld over. Dit is even tijd voor mezelf. Daarna wijd ik me weer aan mijn belangrijke taak: horen voor mijn baasje.

Doerak